

Το βιβλιοπωλείο των μικρών θαλασσινών

MÓNICA GUTIÉRREZ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΑΛΛΙΑ ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΔΙΕΘΝΕΣ
ΜΠΕΣΤ
ΣΕΛΕΡ

Ο κύριος Λίβινγκστον έβρισκε απαράδεκτο το ότι η Ρομπέρτα Τουίστ είχε βαφτίσει τον μοναχογιό της στον πρεσβυτεριανό ναό του Αγίου Ανδρέα και τον είχε βγάλει Όλιβερ. Κι όχι επειδή είχε τίποτα κατά των πρεσβυτεριανών ενοριτών ή κατά του φρικαλέου τρούλου του Αγίου Ανδρέα, αλλά επειδή ήταν πεπεισμένος ότι χρειαζόταν πολύ θράσος για να εγκαταλείπει στην πόρτα του βιβλιοπωλείου του, Δευτέρα με Παρασκευή, ένα αγοράκι ονόματι Όλιβερ Τουίστ.

Ο Έντουαρντ Λίβινγκστον είχε χάσει το μέτρημα, δεν ήξερε πια πόσα χρόνια ήταν βιβλιοπώλης. Δεν επρόκειτο για επαγγελματικό πάθος, ήταν θέμα επιβίωσης: ο κύριος Λίβινγκστον καταλάβαινε καλύτερα τα βιβλία από τους ανθρώπους. Αν και αυτή η τελευταία παρατήρηση δεν ήταν απολύτως σωστή –υπάρχουν εξαιρέσεις ακόμα και για τον πιο επιτήδειο βιβλιοπώλη–, γιατί η ζωή σ’ ένα βιβλιοπωλείο είχε πολλά βιβλία και λίγους πελάτες.

Στο βιβλιοπωλείο του μοστράριζε καμαρωτή η μπλε ταμπέλα με τα λευκά γράμματα που έγραφε: «MOONLIGHT BOOKS». Στεγαζόταν σε ένα παλιό διώροφο κτίριο σε ένα δρομάκι της συνοικίας Τεμπλ. Στο ίδιο σημείο, σε όχι και

τόσο αξιοζήλευτη θέση, υπήρχε ένα κατάστημα ανδρικών υποδημάτων, που είχε γνωρίσει καλύτερες μέρες γύρω στη δεκαετία του είκοσι του προηγούμενου αιώνα, και ένας ράφτης τόσο γηραιός –έμοιαζε υπερβολικά με τον κύριο Μαγκού*–, που οι περισσότεροι πελάτες του δεν επρόκειτο να χρειαστούν τις υπηρεσίες του ποτέ ξανά. Τον κύριο Λίβινγκστον δεν τον απασχολούσε που το βιβλιοπωλείο του ήταν λίγο κρυμμένο, αφού ήταν φανατικός υποστηρικτής της άποψης ότι η ζωή χωρίς λίγο μυστήριο δεν έχει ενδιαφέρον.

Από τον δρόμο φαινόταν η πρόσοψη του Moonlight Books όλη από βαμμένο μπλε ξύλο και με περιποιημένες προθήκες. Πίσω από τις βιτρίνες, μία χορογραφία από μυθιστορήματα κατάφερνε να τραβάει το βλέμμα των περαστικών με λιγότερη ή περισσότερη επιτυχία. Δεν ήταν ο κύριος Λίβινγκστον αυτός που ασχολούνταν με τις βιτρίνες του μαγαζιού του, αλλά δήλωνε την έγκρισή του, με έναν κοφτό βρυχηθμό, κάθε φορά που επρόκειτο κάποιιο βιβλίο να τοποθετηθεί στα ράφια. Η πόρτα του βιβλιοπωλείου, και αυτή από μπλε ξύλο, είχε ένα παράξενο πόμολο σε σχήμα φτερού, που οι επισκέπτες έσπρωχναν για να μπουν, ενώ ταυτόχρονα τους καλωσόριζε ο ιδιαίτερος ήχος από κάτι κρεμαστά κουδουνάκια.

Λίγο πριν τα πενήντα του, ο Έντουαρντ Λίβινγκστον

---

* Φανταστικός χαρακτήρας κινουμένων σχεδίων με αδύναμη όραση που δημιουργήθηκε το 1949. Το 1997 γυρίστηκε και ταινία με τον ίδιο τίτλο. (Σ.τ.Μ.)

είχε τακτοποιήσει τα βιβλία στο μαγαζί του σύμφωνα με τη δική του φιλοσοφία ανάγνωσης: οι κλασικοί στον κάτω όροφο και οι σύγχρονοι συγγραφείς στον επάνω, όπου βρίσκονταν και η φιλοσοφία, τα ταξιδιωτικά, οι χάρτες, η θεολογία, η ιστορία και οι άλλοι επιστημονικοί τομείς, ώστε ούτε οι πιο μοντέρνοι συγγραφείς να μην μπορούν να αποφύγουν το άγρυπνο βλέμμα του Αριστοτέλη, του Πλούταρχου, του Θουκυδίδη, του Βολταίρου, του Ρουσσώ ή του Καντ, άξιων θεματοφυλάκων του μοντερνισμού. Με δάπεδο από γυαλισμένο ξύλο, γκρινιάρικο λόγω ηλικίας, και τοίχους που το χρώμα τους είχε ξεχαστεί –ίσως βιολετί τον παλιό καλό καιρό– πίσω από τις τεράστιες βιβλιοθήκες που ξεχειλίζουν βιβλία, οι δύο όροφοι του βιβλιοπωλείου επικοινωνούσαν με μία μόνο στριφογυριστή σκάλα, που τα σκαλοπάτια της, ξύλινα κι αυτά, αγκάλιαζε ένα όμορφο μαύρο κάγκελο από περίτεχνα σφυρηλατημένο σίδηρο με ωραία τριαντάφυλλα και μοτίβα φυτών σκαλισμένα πάνω στο ίδιο μέταλλο. Ο κύριος Δίβινγκστον πίστευε ότι, για να ανέβεις να απολαύσεις τους συγγραφείς του επάνω ορόφου, όφειλες να έχεις διαβάσει μεγάλο μέρος από τους συγγραφείς του κάτω ορόφου, εξού και η ασυνήθιστη εκείνη διάταξη. Συνήθιζε να κάνει μεγαλόφωνα σχόλια δίπλα από αυτά τα εκπληκτικά αρ νουβώ κάγκελα, αλλά, αν οι παρατηρητικοί πελάτες δεν είχαν εκλείψει στον αιώνα μας, σίγουρα θα παρατηρούσαν ότι ο βιβλιοπώλης χάιδευε απαλά με τα ακροδάχτυλά του τη σκούρα επιφάνειά τους κάθε φορά που ανέβαινε ή κατέβαινε αυτή τη θαυμαστή σκάλα.

Έπρεπε να σηκώσει κανείς το βλέμμα προς την οροφή

του βιβλιοπωλείου μία νύχτα έναστρο για να καταλάβει γιατί ο ιδιοκτήτης του του είχε δώσει αυτό το όνομα – κατά την άποψη του κυρίου Λίβινγκστον το κριτήριο ήταν πολύ καλύτερο από της κυρίας Τουίστ για τον μοναχογιό της. Το ψηλό ταβάνι με τα ξύλινα δοκάρια του δευτέρου ορόφου στεφάνωνε μεγαλόπρεπα ένας αξιοπρόσεκτος γυάλινος φεγγίτης σε σχήμα πυραμίδας. Στη διάρκεια της ημέρας ίσα που άφηνε το φως να περνάει, ένα φως συχνά μουντό στο βροχερό Λονδίνο, αν όμως κάποιος έμπαινε στον κόπο να υψώσει το βλέμμα μια γαλήνια και ξάστερη νύχτα, είχε υπέροχη πανοραμική θέα στον έναστρο φεγγαρόλουστο ουρανό. Μαζί με τη στριφογυριστή σκάλα, ο ιδιοκτήτης του Moonlight Books θεωρούσε τον φεγγίτη του ένα από τα σημαντικότερα πλεονεκτήματά του.

Ο Έντουαρντ Λίβινγκστον, που είχε μια μακρινή συγγένεια με τον Σκοτσέζο γιατρό, πολέμιο της δουλείας και εξερευνητή που ανακάλυψε τους καταρράκτες του ποταμού Ζαμβέζη –που ο ίδιος τους βάφτισε «καταρράκτες Βικτόρια»–, είχε υποκαταστήσει τους χάρτες και τα ημερολόγια του βικτοριανού προγόνου του με το πολύ λιγότερο ταξιδεμένο χαρτί των αγαπημένων του βιβλίων. Ως καλός βιβλιοπώλης, ο Κόσμος του ήταν το βιβλιοπωλείο του, το Κράτος του το διάβασμα και το Σύνταγμά του οι τίτλοι και οι συγγραφείς που είχε μηχανογραφήσει και μερικά χρόνια σε αλφαβητική σειρά κι ας ήταν ικανός να βρίσκει από μνήμης, ακόμα και στη χειρότερή του μέρα, οποιοδήποτε αντίτυπο του ζητούσε ο πελάτης.

Η ημέρα που ο Όλιβερ Τουίστ νίκησε με τη συγκλονιστι-

κή λογική ενός οκτάχρονου παιδιού το εργασιακό δόγμα του κυρίου Λίβινγκστον, ακλόνητο μέχρι τότε, ήταν Τρίτη. Νύχτωνε με τη συνηθισμένη γρηγοράδα που βραδιάζει τον Νοέμβρη στο Λονδίνο, τα φώτα του βιβλιοπωλείου είχαν κιόλας ανάψει και υπήρχαν τρεις άνθρωποι στον κάτω όροφο που χάζευαν στους πάγκους με τις καινούργιες εκδόσεις. Το παλιό γυαλισμένο ξύλο του δαπέδου έτριζε κάτω από τα πόδια των επισκεπτών του Moonlight Books και ο εκκεντρικός βιβλιοπώλης ήταν πιο σκυθρωπός απ' ό,τι συνήθως.

Εκείνο το απόγευμα, ο Έντουαρντ Λίβινγκστον είχε ανέβει και κατέβει την υπέροχη στριφογυριστή σκάλα τόσες φορές, ώστε είχε χάσει το μέτρημα και του είχε κοπεί η ανάσα. Είχε ασχοληθεί με την τακτοποίηση των αντιτύπων που είχε παραλάβει –τα πρωινά της Τρίτης έρχονταν οι προμηθευτές–, κι ένιωθε τόσο κουρασμένος, που χρειάστηκε να καθίσει μια στιγμή σε έναν από τους μοβ καναπέδες του επάνω ορόφου.

«Θα έπρεπε να προσλάβετε ένα άτομο για να σας βοηθήσει».

Η εξυπνακίστικη φωνούλα του Όλιβερ Τουίστ, που είχε κατασκηνώσει με το σακίδιό του και τα βιβλία της αστρονομίας στη συνηθισμένη γωνιά του, στο τμήμα ιστορίας, ενόχλησε τον κύριο Λίβινγκστον.

«Κι εσύ θα έπρεπε να πας σπίτι σου».

Ο Όλιβερ, που ήξερε ότι ήταν μάλλον απίθανο να περάσει η μητέρα του να τον πάρει πριν από την ώρα που έκλεινε το βιβλιοπωλείο, σήκωσε τους ώμους και ξανάχωσε τη μύτη του σε μία τεράστια πραγματεία για τους δορυφόρους

του Δία. Είχε τόσο συνηθίσει το απότομο ύφος του οικοδεσπότη του όσο κι εκείνος τη σιωπηλή παρουσία του στον επάνω όροφο.

Κάθε μέρα, με το που τέλειωνε το σχολείο, συναντιόταν στην πόρτα με την Κλάρα, τη βοηθό της οικογένειας Τουίστ, που του έφερνε το κολατσιό και τον συνόδευε αμίλητη μέχρι το Moonlight Books. Ο Όλιβερ δεν ήξερε τι ακριβώς περιλάμβαναν οι επαγγελματικές υποχρεώσεις της Κλάρας, αλλά είχε απολύτως ξεκάθαρη ιδέα για το ποιον δεν περιλάμβαναν: την αφεντιά του. Η υπάλληλος των γονιών του προσπαθούσε να ξεφορτωθεί άρον άρον εκείνον τον μπελά και, ει δυνατόν, χωρίς κουβέντες. Ο Όλιβερ φανταζόταν πως η Κλάρα τον έβλεπε σαν πακέτο που έπρεπε να παραδώσει. Και δεν υπάρχει άνθρωπος με σώας τας φρένας που να πιάνει κουβέντα με τα πακέτα.

Ο κύριος Λίβινγκστον δεν αντιπαθούσε ιδιαίτερος τον Όλιβερ. Σκεφτόταν ότι συχνά έδινε εξαιρετικά δείγματα κοινής λογικής –κάτι που έλειπε από τους δεκάδες ανθρώπους που περνούσαν κάθε μέρα το κατώφλι του βιβλιοπωλείου του–και ανεχόταν υπομονετικά τις ιδιοτροπίες του ως χαρισματικού παιδιού. Αν και ήταν πεπεισμένος για το αμφίβολο γούστο της κυρίας Τουίστ, εξαιτίας της συμβολής της στην επιδείνωση του μίσους των μαθητών εναντίον του Ντίκενς από την πιο τρυφερή τους ηλικία –ο κύριος Λίβινγκστον πίστευε ότι οι μοντέρνες οικογένειες στιγμάτιζαν τον Ντίκενς και προωθούσαν την ανάγνωση επιβλαβών συγγραφέων, με επιρροές από τους Γάλλους–, η Ρομπέρτα Τουίστ ήταν μία δικηγόρος όμορφη σαν τη Βασί-

λισσα του Χιονιού και με την ίδια προδιάθεση με τη βασίλισσα να μην επιτρέπει στην παγωμένη της καρδιά να νιώσει συμπόνια για την καθημερινή εγκατάλειψη του γιου της. Τον βιβλιοπώλη δεν τον ένοιαζε ο δείκτης νοσημοσύνης του Όλιβερ και προσπαθούσε να αγνοεί τα οικογενειακά δράματα που ζούσε, αλλά ήξερε να εκτιμά στη σωστή τους διάσταση τις παρατηρήσεις του αγοριού.

Μια φορά, όταν ακόμη ο Έντουαρντ πίστευε πως πιθανότατα η παρουσία του αγοριού στο τμήμα της ιστορίας θα ήταν προσωρινή, τον ρώτησε γιατί περνούσε εκεί τα απογεύματα.

«Δεν προτιμάς να παίζεις κουίντιτς με τους φίλους σου;»

«Δεν έχω φίλους» του είχε απαντήσει καθισμένος στο πάτωμα, ανάμεσα σ' ένα σωρό βιβλία.

«Δεν είναι απαραίτητο να είναι φίλοι σου για να παίζεις μαζί τους» ανασκεύασε ο κύριος Λίβινγκστον, έχοντας συνειδηση ότι ούτε και η δική του ατζέντα ξεχείλιζε από ονόματα φίλων.

«Μου αρέσει εδώ».

Εκείνο το ίδιο απόγευμα, ο βιβλιοπώλης μίλησε πάλι στην κυρία Τουίστ.

«Εδώ δεν είναι παιδικός σταθμός, δεν μπορείτε ν' αφήνετε τον γιο σας κάθε απόγευμα».

«Σας έχω ήδη ζητήσει να μου δώσετε μία τιμή ανά ώρα» απάντησε όλο αξιοπρέπεια η Βασίλισσα του Χιονιού με τον χαρτοφύλακα στο ένα χέρι και το κινητό της στο άλλο.

Η δικηγόρος, πιστή στην αρχή ότι τα πάντα έχουν μία τιμή σε αυτόν τον κόσμο, αδυνατούσε να καταλάβει ότι το

Moonlight Books δεν ήταν ένας συνηθισμένος επαγγελματικός χώρος.

«Εδώ είναι βιβλιοπωλείο. Δεν είναι αμειβόμενο πάρκινγκ παιδιών».

«Ο Όλιβερ είναι πελάτης. Δεν λερώνει, δεν ενοχλεί, δεν δαγκώνει» κατέληξε προτού περάσει όλο βιασύνη το κατώφλι.

Ο γιος της είχε ανασηκώσει τους ώμους και την είχε ακολουθήσει με τα αυτιά κατακόκκινα από ντροπή. Την επόμενη μέρα είχε εξηγήσει στον κύριο Λίβινγκστον ότι η ιδέα να περνάει τα απογεύματα στο Moonlight Books ήταν δική του, παρά την αντίθετη γνώμη των γονιών του.

«Με έγραψαν σ' ένα σωρό εξωσχολικές δραστηριότητες, αλλά καμία δεν μου άρεσε. Κατάφερα να με διώξουν απ' όλες».

«Πώς;»

«Έκανα ότι με έπαιρνε ο ύπνος την ώρα του μαθήματος. Οι ψυχολόγοι συνιστούν στους γονείς να μην υποχρεώνουν τα παιδιά τους να κάνουν εκπαιδευτικές δραστηριότητες που δεν θέλουν. Και το μόνο που με ενδιαφέρει είναι η εξερεύνηση του διαστήματος».

Ο Έντουαρντ, που είχε χάσει την πίστη του στις ψυχοπαιδαγωγικές θεωρίες πολλά χρόνια πριν, δεν θέλησε να διερευνήσει αν αλήθευε αυτή η εξήγηση, αλλά ήταν περίεργος να μάθει γιατί είχε διαλέξει το βιβλιοπωλείο του.

«Δεν έχω πολλά βιβλία αστρονομίας».

«Αλλά αποδώ φαίνονται τα αστέρια όταν νυχτώνει» του είχε απαντήσει ο Όλιβερ.

Δεν μπορούσε να κατηγορήσει το παιδί που του άρεσε

να βρίσκεται στο μοναδικό μέρος στον κόσμο που και ο ίδιος θεωρούσε καταφύγιο.

Αν και δεν ήταν αυτός ο λόγος που έκανε τον κύριο Λίβινγκστον να σταματήσει να διαμαρτύρεται για τις ώρες που περνούσε ο Όλιβερ στο βιβλιοπωλείο του –διαμαρτυρίες στις οποίες η Ρομπέρτα Τουίστ δεν έδινε την παραμικρή σημασία–, ούτε το ότι η παρουσία του περνούσε απαρατήρητη από τους άλλους πελάτες. Η αλλαγή της στάσης του δεν είχε να κάνει ούτε με το ότι ο Όλιβερ είχε κερδίσει τη συμπάθεια του βιβλιοπώλη ούτε με την ευλαβική αγάπη του παιδιού για τα βιβλία ούτε με τον θαυμασμό του για τον πυραμιδοειδή φεγγίτη. Ο Όλιβερ Τουίστ κατάφερε να γίνει κομμάτι της νότιας γωνίας του επάνω ορόφου του Moonlight Books χάρη στη δύναμη της συνήθειας. Κατασκήνωνε εκεί όλα τα απογεύματα μετά το σχολείο, καθόταν στο παλιό ξύλινο πάτωμα, έβγαζε τους θησαυρούς του από το σακίδιο (παλιούς ουράνιους άτλαντες, εξάντες, βιβλία, χαρτί και ξυλομπογιές) και βυθιζόταν πανευτυχής στην απεραντοσύνη του σύμπαντος. Επανέλαβε τόσες φορές το τελετουργικό τού κατά φαντασίαν βιβλιοαστροναύτη, που κάποια στιγμή καταχωρήθηκε στη μνήμη της καθημερινότητας του κυρίου Λίβινγκστον, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που συνειδητοποίησε πως του έλειψε την εβδομάδα που μια γρίπη τον κράτησε στο σπίτι.

Ο Έντουαρντ ένιωσε πόνο στη μέση, κούνησε τα πόδια του, για να διαπιστώσει αν οι γάμπες του είχαν ακόμη ένα ελαφρύ τρέμουλο από την προσπάθεια, και αναθεμάτισε μέσα του το σαραβάλιασμα που είναι αναπόφευκτο για τους γέροντες βιβλιοπώλες. Ίσως πράγματι να είχε έρθει η

ώρα να προσλάβει κάποιον νεότερο, που θα του έδινε ένα χεράκι με τις παραγγελίες και τη μεταφορά των βιβλίων από τα σκαλιά της καμαρωτής στριφογυριστής του σκάλας.

«Ελπίζω να μην αναφέρεις στον εαυτό σου» αντιγύρισε ο κύριος Λίβινγκστον στον φιλοξενούμενό του όταν αυτός του πρότεινε την ιδέα.

«Όχι. Χρειάζομαι όλο τον χρόνο μου για να γίνω...»

«...ο πιο νέος αστροναύτης στον κόσμο. Ναι, το ξέρω».

«Να προσλάβετε έναν φοιτητή. Είναι χειροδύναμοι και δεν τους πειράζει να δουλεύουν με μειωμένο ωράριο».

«Δεν συνηθίζω να ακολουθώ τις συμβουλές ενός εξάχρονου μυξιάρικου».

«Είμαι οκτώ ετών, δύο μηνών και τριών εβδομάδων».

«Ό,τι πεις» γρύλισε ο κύριος Λίβινγκστον διαβάζοντας τον τίτλο του βιβλίου που κρατούσε ο συνομιλητής του. «Αυτό το βιβλιοπωλείο το διευθύνω εγώ, όχι τα παιδιά-αστροναύτες των δορυφόρων του Δία».

Αν είναι δυνατόν να υπάρχουν κουδουνάκια με ήχο που φέρνει μελαγχολία, αυτά θα είναι σίγουρα τα κουδουνάκια της πόρτας του Moonlight Books. Το κουδούνισμά τους ανήγγειλε την είσοδο καινούργιων πελατών ή την έξοδο κάποιου από αυτούς που βρίσκονταν μέσα, και ο Έντουαρντ Λίβινγκστον κατάλαβε ότι έπρεπε να κατέβει και να αναλάβει την ταμειακή μηχανή.

«Και να ξέρεις» είπε ο βιβλιοπώλης ενώ όλη η ραχοκοκαλιά του έτριξε με το που σηκώθηκε όρθιος «ότι, αν προσλάβω κάποιον με μειωμένο ωράριο για να με βοηθάει, δεν θα είναι γιατί το αποφάσισες εσύ, αλλά εξαιτίας του βάρους

που έχουν οι νέοι γεωγραφικοί άτλαντες που αναγκάστηκα να τους κουβαλάω ως εδώ πάνω όλο το απόγευμα».

Ο Έντουαρντ ξανακατέβηκε την ανεκτίμητη σκάλα του, σιγουρεύτηκε ότι όλα ήταν εντάξει –εδώ και καιρό είχε κανονίσει όλες οι εκδηλώσεις να γίνονται μονάχα τις Πέμπτες– και κοίταξε με αδημονία τον αγαπημένο του πάγκο. Πέρα από τους αγαπημένους του κλασικούς, ο κάτω όροφος του Moonlight Books φιλοξενούσε και κάτι ακόμη: τα εικονογραφημένα βιβλία, τη μικρή, πολύχρωμη αδυναμία του κυρίου Λίβινγκστον. Παρ’ όλη την πολυετή εξερεύνηση λογοτεχνίας και όλη τη σοφία του (ή ίσως ακριβώς γι’ αυτό), δεν κατάφερε να μην υποκύψει μπροστά στις ωραία εικονογραφημένες σελίδες οποιουδήποτε αντιτύπου έπεφτε στα χέρια του, είτε επρόκειτο για κατάλογο νέων εκδόσεων κάποιου οίκου είτε για την ανακάλυψη –πάντα εκπληκτική, όπως αυτή του αυθεντικού δόκτορος Λίβινγκστον– ενός σπάνιου παλαιού αντιτύπου. Οι ολοκαίνουργιες και υπέροχες εκδόσεις του Μπενζαμέν Λακόμπ, του Τιμ Μπάρτον, του Ιμπάν Μπαρενετσεά, της Σάρα Μοράντε, της Σάρλοτ Βόουκ, του Στίβεν Μπίστι ή του Κουέντιν Μπλέικ μοιράζονταν πανευτυχείς έναν τεράστιο πάγκο με ράφια γεμάτο από καλοσυντηρημένες εκδόσεις με εικόνες του Μορίς Σεντάκ, του Τζορτζ Μπαρμπιέ, του Άλφονς Μούχα, του Τουλούζ Λοτρέκ ή του Γκιστάβ Ντορέ. Παρά την αυστηρή πειθαρχία και τάξη την οποία επέβαλλε ο κύριος Λίβινγκστον στα αγαπημένα του βιβλία, αυτή η ζώνη με τα εικονογραφημένα ήταν η πιο ανυπότακτη και απείθαρχη, πολλές φορές μία ουδέτερη ζώνη, όλων και

κανενός, τόπος συνάντησης ζωγράφων, σκιτσογράφων, χαρακτών, διαφημιστών, σχεδιαστών και άλλων επιφανών μάγων του χρωστήρα.

Τον πάγκο με αυτούς τους θησαυρούς συμπλήρωνε μία μικρή βάση, πάνω στην οποία βρισκόταν μια προθήκη με απαλό φωτισμό. Στο εσωτερικό της, ο κύριος Λίβινγκστον, είχε τοποθετήσει, ανοιχτό, το πρωτότυπο ημερολόγιο του εξερευνητή προγόνου του: *Χαρτογραφικές, ζωολογικές, βοτανικές και γεωλογικές παρατηρήσεις για τη νότια Αφρική (1849-1851)*. Επρόκειτο για το χειρόγραφο τετράδιο του δόκτορος Ντέιβιντ Λίβινγκστον, που ο βιβλιοπώλης είχε κληρονομήσει από μία άκληρη θεία πριν από καμιά δεκαριά χρόνια. Αν και ο Έντουαρντ κρατούσε το ιστορικό οικογενειακό του κειμήλιο σ' εκείνη τη μικρή, εντελώς απλή προθήκη, όσοι τον γνώριζαν ήξεραν πόσο το εκτιμούσε. Πρόσεχε τόσο πολύ το χειρόγραφο, που δεν είχε καν συμφωνήσει να το δείξει στον Όλιβερ, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του αγοριού, γιατί το ύψος της προθήκης δεν του επέτρεπε να περιεργαστεί το θαύμα του εξερευνητή.

Ίσως λόγω αυτής της μικρής αναρχικής νησίδας ανάμεσα στις πειθαρχημένες θάλασσες του καλά τακτοποιημένου βιβλιοπωλείου του ή ίσως επειδή δεν είχε κερδίσει ποτέ το Βραβείο Σκρουτζ του πιο γκρινιάρη βιβλιοπώλη της χρονιάς, παρότι υπήρξε τρεις φορές υποψήφιος, ο κύριος Λίβινγκστον δεν άργησε να ξεμουτρώσει και να παραβλέψει τις αρχές του που του έλεγαν να μη δίνει σημασία στις σωστές συμβουλές ενός παιδιού. Εκείνο το ίδιο απόγευμα κρέμασε μία πινακίδα στην πόρτα του Moonlight Books: ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΒΟΗΘΟΣ.

Μπορεί ένα μικρό λονδρέζικο βιβλιοπωλείο να σου αλλάξει τη ζωή;

Η νεαρή αρχαιολόγος Άγκνες Μαρτί μετακομίζει από τη Βαρκελώνη στο Λονδίνο ψάχνοντας δουλειά. Λίγο αφότου φτάσει στην πόλη, ενώ περπατάει στο Τεμπλ, μια ξαφνική νεροποντή την αναγκάζει να αναζητήσει καταφύγιο στο Moonlight Books, ένα πολύ ιδιαίτερο βιβλιοπωλείο. Ο ιδιοκτήτης ψάχνει υπάλληλο· η Άγκνες γοπεύεται από την ιδιαίτερη προσωπικότητά του και αποφασίζει να δεχτεί τη θέση. Ο καιρός περνάει και η Άγκνες αρχίζει να μαθαίνει τον στριφνό χαρακτήρα του αφεντικού της και τις εκκεντρικότητες των τακτικών πελατών, του χαρισματικού αγοριού που θέλει να γίνει αστροναύτης, της κυρίας με τα βιολετί μαλλιά. Νιώθει να παρασύρεται από τη μαγεία αυτού του αξιαγάπητου βιβλιοπωλείου. Ώσπου μια μέρα, ένα πολύτιμο βιβλίο εξαφανίζεται. Ο επιθεωρητής Τζον Λόγκουντ αναλαμβάνει να ερευνήσει την υπόθεση, διαταράσσοντας την ηρεμία και τη γαλήνη της Άγκνες.

**Μια ιστορία για όσους έχουν νιώσει
ότι η λογοτεχνία τους έσωσε.**

**Το πιο feelgood μυθιστόρημα
που θα διαβάσετε φέτος.**

ISBN:978-618-03-2682-6

9 786180 326826

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82682

metaixmio.gr